

13.1.5

(שאר עריות לא) 7b → (אלא דקיי"ל) 6a

Note #1: following the rule taught 2 pages ago: כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד, לא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל

כולו יצא. Note that the תורה presented a general statement about מלאכות שבת and then provided one instance (v. 2 below). This led נתן ר' to maintain that הבערה לחלק יצאת – just as הבערה is a specific מלאכה for which there is a חיוב חטאת, so each of the 39 מלאכות carries an independent חיוב חטאת. חיוב חטאת יוסי – to wit, only הבערה is exempted from חיוב חטאת and is a “simple” לאו.

Note #2: the execution of שריפה involves the מלאכה of בישול, not just הבערה

<p>1. את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני ה': ויקרא פרק יט פסוק ל</p> <p>2. לא תבערו אש בכל מושבתיכם ביום השבת: שמות פרק לה פסוק ג</p> <p>3. וכי יהיה באיש חטא משפט מות והומת ותלית אתו על עץ: דברים פרק כא פסוק כב</p> <p>4. ושמרתם את השבת כי קדש הוא לכם מחלליה מות יומת כי כל העשה בה מלאכה ונכרתה הנפש ההוא מקרב עמיה: שמות פרק לא פסוק יד</p> <p>5. והיו אלה לכם לחקת משפט לדורתיכם בכל מושבתיכם: במדבר פרק לה פסוק כט</p> <p>6. וכי יזד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקנהו למוות: שמות פרק כא פסוק יד</p> <p>7. והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה' וטמאתו עליו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה: ויקרא פרק ז פסוק כ</p> <p>8. ושחט את הכבש במקום אשר ישחט את החטאת ואת העלה במקום הקדש כי בחטאת האשם הוא לכהן קדש קדשים הוא: ויקרא יד:ג</p>

- I. עשה דוחה ל"ת שיש עמו כרת – base assumption; עליה; need for search continuation
- Attempted proof from v. 1 (from yesterday's case) – no need to teach that הכשר מצוה isn't דוחה
  - מקדש 'ה, not מורא מקדש is needed to teach focus of מורא מקדש (from 'ה, not מקדש)
    - מורא מקדש – not entering inappropriately, not using as a shortcut etc. – even ז"מ
  - attempted proof from v. 2 (using vv. 3-5) – that דוחה שבת isn't מיתת ב"ד (cf. notes)
    - attempt comes not from דחייה, rather via ק"ו involving עבודה (v. 6)
  - rejection of the entire line of thinking:
    - עשה דוחה ל"ת שיש עמו כרת, instead of looking for a base assumption of כרת
    - we should look for a reason to think that איסורי ערווה were “loosened” vis-à-vis ייבום:
      - suggestion: using rule of ... כל דבר שהיה בכלל (v. 7), note that the ערווה of אשת אח was “loosened” in the case of ייבום → ללמד על הכלל כולו יצא. Hence, we need עליה to block that line of reasoning.
      - rejection: the rule only applies when the כלל is פרט and the פרט defines parameters of the פרט; אשת אח, the פרט is אשת אח; regarding איסור, היתר
      - rather: this case falls under the rubric of
        - כל שהיה בכלל ויצא לידון בדבר חדש
        - you cannot restore it to the כלל until explicitly directed to do so
        - example: v. 8 – since the מצורע is unique (מתן דמים בבהונות), I would not know to apply מתן דמים on the altar without the key phrase in v. 8
        - similarly: we would have thought that אשת אח stands to ייבום, not other עריות –so other עריות are still excluded, without עליה